

*Vanitas vanitatum
et omnia vanitas*

plamen

MONIKA RUTKA

ROMÁN

přeložila Markéta Páralová Tardý

plamen

VAROVÁNÍ!

Plamen se dotýká mnoha citlivých témat, včetně násilí, zneužívání dětí a závislosti na alkoholu. Mějte to na vědomí, než po této knize sáhnete. Dbejte na sebe a své duševní zdraví!

Copyright © Monika Rutka, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Páralová Tardy, 2025

Cover © Justyna Sieprawska, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6602-4 (pdf)

plamen

MONIKA RUTKA

přeložila Markéta Páralová Tardy

Pro každého, komu byly ve světě dospělých zakryty oči.

Chyt' mě za ruku.

Budu tvýma očima.

Prolog

„Nebyls to ty, kdo nedávno říkal, že zapíjení smutku nikam nevede?“ K mým uším dolehne ten nesnesitelně otravný hlas.

Nepodívám se přes rameno. Nemá to smysl. Víím, že tam stojí a bude tam stát i za deset nebo třicet minut. Je dotěrný a vlezlý. Nevím, po kom to zdědil, ale ať táhne. Nechci ho tady.

Pohnu sklenicí v ruce, abych v ní zamíchal drink, a pak ji nahnu a vypiju. Tekutina mě pálí v krku. Mám ten pocit rád, zvlášť když jsem naštvaný. Jako například právě teď.

„Chci to samý,“ řekne a koutkem oka vidím, jak si sedne vedle mě.

Všimnu si, že má na ruce pečetní prsteny, v nichž se odráží světlo slabé zářivky. Vypadá jako podělaný kluk z bohaté čtvrti. Jsem si jistý, že si to uvědomuje, ale nikdy to nepřizná. On je vůbec celkově pokrytec. Přesně jako já.

Přivolávám rukou chlapce, který by mohl být v mém věku. Požádám o další rundu. Najednou se na baru objeví nažehlená zelená bankovka.

„Jdi do prdele. Nic od tebe nechci. A už vůbec ne prachy,“ řeknu ostře.

Rozhostí se mezi námi ticho.

Evan, alespoň to stojí na visačce na barmanově košili, umně naplní další sklenku whisky a přisune ji ke mně. Nevím, kolikátá už to je, ale je mi to šumák. Na tom nezáleží. Vůbec na ničem nezáleží. Zvlášť teď.

„Seš si tím jistej?“ ozve se blbec vedle mě a já mám chuť popadnout tu podělanou lahev a rozbít mu ji o hlavu.

Proč pořád, kurva, kecá? Copak nevidí, že ho tu nechci?

„V poslední době neexistují v mém životě správný rozhodnutí, takže jakej je to rozdíl,“ jenom zavrčím a doufám, že konečně zavře hubu a nechá mě v klidu pít.

Samozřejmě nebyl by to on, kdyby to sakra nekomentoval.

„Víš, že to stejný mi řekla krátce před odjezdem do Crosby, když jsme tu seděli?“

Při vzpomínce na ni ztuhnu.

Je logické, že to nevím. Jak bych mohl, když jsem tu nebyl? pomyslím si, ale nakonec mlčím. Ještě si bude myslet, že mě to zajímá.

Vyprázdním další sklenku a všechno kolem mě se začne pomalu točit.

Měla pravdu. Tehdy člověk opravdu nemyslí...

Jednou jsi mi řekla, že když se podívám do tvých očí, uvidím v nich sebe. Nerozuměl jsem tomu. Nevěděl jsem, že když jsi to říkala, měla jsi na mysli jednotu, kterou jsme se stali. Byli jsme stejní. Rozuměli jsme si i beze slov. Vzájemně jsme si četli myšlenky. Vnitřně jsme cítili, když bylo něco špatně. Pořád to cítím. Moje hrud' se svírá strachem. Nemůžu však nic dělat. Ne – po tom všem...

Jsem si jistý, že jednou, možná ne hned, možná za několik měsíců nebo let, pochopíš, proč jsem to udělal. Nechtěl jsem.

Musel jsem. Odpusť mi.

Tvůj C.

Kapitola 1

CHASE

Přejedu si jazykem po zubech a znuděně sleduju, jak Logan dělá další lajnu. Otáčím v prstech srolovanou bankovku, a když se setkám s pohledem královny Alžběty, odhodím svitek na stůl. Kdybych věděl, že Loganovi to půjde tak pomalu, postaral bych se o to sám.

„Můžeš sebou pohnout?“

„Můžeš sklapnout?“

Podrážděně si povzdechnu.

Zaslechnu, jak se můj telefon opět rozezvonil. To už je snad podvanácté za poslední hodinu, což mě strašně štve. Nevím, proč jsem ten krám ještě nevyhodil oknem. Měl jsem to udělat už dávno. Aspoň bych měl klid.

Vystrčím hlavu zpoza pohovky a natáhnu ruku ke skřínce, na níž mobil leží. Pohodil jsem ho tam asi před třemi dny.

Od: Jon

Zase zvracela.

Přestože jsem ještě neodpověděl ani na jednu z mnoha zpráv, Jonathan se nevzdává. Pořád mi vypisuje, jak se cítí ona a že se Josephine zbláznila. Já vážně nevím, co ode mě po tom všem čekají.

„Dobře, už se s tím nebabrej;“ prohodím, když Logan právě začne tvořit druhou lajnu. Opřu se rukama a opěrku a vstanu. Kamarád se na mě nechápavě podívá.

„Jedu domů.“

Neříkám úplnou pravdu, ale co z toho... Popadnu z gauče mikinu a obléknu si ji, ze skříňky vezmu klíče a telefon. Znovu zavibruje. Tentokrát volá Josephine. Zamknu displej a mobil zastrčím do zadní kapsy kalhot.

„Co? Seš si jistě? Mám jet s tebou?“ zeptá se Logan a zvedne se z kleku.

Vidím, že má kruhy pod očima. Je unavený, ale samozřejmě to nepřizná, protože se jako obvykle vydává za podělanou matku Terezu. Někdy mě to štve, ale zároveň vím, že takového kamaráda už nikdy a nikde nenajdu.

„Jo, zvládnou to. Jednou se tam přece budu muset vrátit, ne?“ Křivě se usměju a Logan ze mě ani na okamžik nespustí oči. Pozorně si mě prohlíží, ale nakonec jen přikývne.

„No tak dobře.“ Povzdechne si a pročísle si rukou vlasy.

Beze slova se vydám ke dveřím, a když už mám vyjít, ještě zaslechnu jeho hlas:

„Víš, podle mě měli nějaký důvod, proč ti o tom neřekli. Věřím, žeš už o tom taky přemýšlel.“

Samozřejmě že jsem o tom přemýšlel. Snažil jsem se to nedělat, ale, sakra, přemýšlel jsem.

Neodpovím. Vyjdu z pokoje a vydám se ke schodům. Zaslechnu hrající televizi v obýváku, ale doufám, že tam nikdo není. Opravdu nemám chuť mluvit s Loganovou mámou ani s jeho tátou, a už vůbec ne s Charlotte. Ta je v pohodě, ale včera už mě hodně štvála. Moc žvanila a chtěla všechno vědět. No a taky se pořád omlouvala za Matta, jako by to byla její chyba, že se chová jako sráč. NedoPadne to dobře. Doufám, že ji to rychle přejde, protože Matt si to všechno, co pro něj dělá, nezaslouží.

Na chodbě si rychle nazuju boty a vyjdu ven. Prší, a tak si nasadím kapuci. Když se mi podaří dostat se k autu, zanádvám, protože můj telefon znovu zavibruje. Mám Josephine, Caroline a Jonathana už vážně dost. Víím, že si určité dělají starosti, ale mně je to v tuhle chvíli úplně jedno. Chtěl bych, aby to tak nebylo, jenže to nedokážu. Neumím to vysvětlit. Je mi to prostě u prdele.

Vytáhnu z kapsy telefon a svraštím čelo.

„Co je?“ vyštěknu do sluchátka, když si ho přiložím k uchu.

„Strčil sis telefon do prdele, nebo co?“ zeptá se ostře Dominic.

„Proč jsi zase nebyl na tréninku?“

Je naštvaný, ale je mi to taky jedno.

„Neměl jsem čas.“

„Za čtyři dny máš zápas a tys, kurva, neměl čas?!“ S každým slovem mluví čím dál vyšším tónem a já mám chuť vyprsknout, protože na konci zní jako pitomá ženská.

„No jo.“

„Fakt ti přeskočilo,“ zamumlá a už je o něco klidnější.

Nemůžu si pomoci, abych nezakoulel očima. Mám Dominica rád, ale někdy je otravný. Jako například teď.

„Kdy tě můžu čekat?“ Zaslechnu známý zvuk škrtání zapalovače.

„Zítra.“ Nastartuju auto s telefonem u ucha. „Možná,“ dodám po chvíli.

„Chase, do prd...“

Už nechci poslouchat další jeho hloupé řeči, zavěším a odhodím telefon na sedadlo vedle sebe. Plynule vyjedu z příjezdové cesty od Turnerových a o chvíli později se zařadím do provozu.

Kašlu na přípravu na zápas, na Dominica a vůbec na všechno. Nezáleží na tom. Bude, co bude, a konec.

Sevru ruce na volant, když míjím další ulice Crosby. Do hlavy se mi znovu vkrádají myšlenky, kterým jsem se tak tvrdošíjně vyhýbal. Nejsem idiot a vím, že drogy nejsou východisko, ale musel jsem se odreagovat, protože jsem za nic na světě nechápal, co jsem viděl a slyšel.

O tři dny dříve

„Už seš, vole, mrtvej!“ křikne mi Logan do ucha.

Vyprsknu smíchy. To je ale blbec.

Stisknu tlačítko ovladače a pevně sevru rty. Zaostrím oči, šikovně manévruju s jedním z hráčů. Míč je můj, takže se konečně

můžu předvést. Prozatím vyhrávám. FIFu sice moc nemusím, na rozdíl od Logana, ale někdy je příjemné si s ním zahrát. Je to dobrý odpočinek od každodenních předzápasových tréninků.

„Ahoj,“ zaslechnu za sebou dobře známý hlas, při jehož zvuku se mi srdce rozbuší v šileném rytmu.

„No ty vole, ne!“ zařve Logan a vstane. „Vidělaš to, Lizzy? To bylo fakt těsně!“ Ukáže prstem na obrazovku, protože jsem vyhrál.

Zakoulím očima v reakci na Loganovu dramatickou pózu a odložím ovladač na stůl. Natáhnu nohy a můj pohled spočine na ní. Stojí tam. Má na sobě moji černou mikinu a kalhoty stejné barvy a rozcuchané vlasy, vypadá, jako kdyby spala, protože má rozmazaný make-up. Nevím proč, ale v takovémto politováníhodném stavu se mi líbí nejvíc. Je to mnohem krásnější než v těch šatech, co měla nedávno na sobě, i když i ty jí taky moc slušely.

„Ahoj,“ řeknu nakonec a teprve teď si všimnu jejich modrých očí. „Jak bylo?“

Brečela. Vždycky má takové oči, když pláče nebo je smutná.

„V pořádku. Jsem jen trochu unavená. Netušila jsem, že sedět za volantem může být tak vyčerpávající.“

Logan se zasměje. Ona na něj v odpovědi vztyčí prostředníček. Ani na vteřinu z ní nespouštím oči.

„Přišel ti nějaký dopis. Nechal jsem ho na komodě,“ prohodím nakonec, protože chci upoutat její pozornost. Musím si Lizzy prohlédnout, protože opravdu ničemu nerozumím. Nejraději bych jí položil desítky otázek, ale nechci ji před Loganem uvádět do trapné situace.

„Aha, okej. Díky,“ řekne a předstírá, že ji to nerozhodilo. Jenže ona je zatraceně slabá herečka. „Půjdu se převléct a vykoupat. Hrajte dál, já vás nebudu rušit.“ Upraví si tašku na rameni a zmizí za stěnou.

„Pěkná mikina!“ křikne za ní Logan.

Ona neodpoví. O chvíli později zaslechnu, jak zabouchla dveře od svého pokoje.

„Něco se stalo,“ zamumlám spíš pro sebe.

„Co? O čem to mluvíš?“ Logan sraští obočí.

K mým uším dolehne zaklepaní, proto jdu otevřít.

„Hned jsem zpátky.“

S hlavou plnou myšlenek vyjdu na chodbu. Vezmu za kliku a otevřu dveře, za kterými stojí muž, přibližně stejně vysoký jako já. Má tmavou pleť a vlasy sčesané dozadu. Chvilí mi trvá, než mi dojde, že jsem ho už viděl v klubu, ve kterém jsme byli před týdnem. Vykouřili jsme spolu cigaretu a chvíli si povídali. Tehdy jsem se dozvěděl, že je majitel The Chain a že sem přišel za svou ženou, kterou už dlouho neviděl. Celkem vzato zvláštní chlápek, ale na tom nezáleží. Spíš mě zajímá, co tady sakra dělá.

„Chasi!“

Muž přede mnou mlčí a na rtech se mu objeví zvláštní úsměv, když zazní Elisabethin hlas.

„Chasi!“ zopakuje hlasitěji a o chvíli později slyším, jak vyjde z pokoje. „Chasi!“ přímo křičí a sbíhá po schodech dolů.

Vidím, jak se zastaví uprostřed kroku na posledním schodu, protože její pohled padne na muže ve dveřích. Tváře má mokré od slz.

Zrychlí se mi tep.

„Takže on tak zřídil mého známýho. To není špatný;“ promluví najednou muž a potáhne z cigarety.

Elizabeth z tváře vyprchá všechna barva. Vypadá, jako by se měla každou chvíli zhroutit. Cítím kvůli tomu ještě větší úzkost. Otočím hlavu tak, že se teď dívám na neznámého, a uvědomím si, že i on mě pozoruje.

„Jsem Omar. Přišel jsem za Claire, i když tady se nejspíš představuje jako Elizabeth.“ Zasměje se mi přímo do tváře a já ztuhnou.

„Kdo sakra seš?“

Kdo je to Claire? A co on dělá v našem domě?

Muž odhodí cigaretu na beton a zašlápne ji botou. Baví se a já nevím čím. Vypadá jako psychopat, sakra, to není normální, aby sem přišel a říkal takové věci. Jako... ksakru!

„Je fakt legrační, že si Terrence vybral zrovna tenhle dům,“ zakření se a rozhlédne se po chodbě.

Co to, do...

„Řekni mi, Claire, jak je možný, že každá žena u Parkerových má slabost pro Warrenovy?“ Křivě se usměje a jeho pohled znovu padne na mě. Změří si mě od hlavy až k patě a odfrkne si. „Přece na nich není nic mimořádného.“

Kdo je kurva Warren a odkud zná Lizzino příjmení! Jaká Claire!

„Myslel jsem, že seš stejně hloupá jako tvůj otec. No, mýlil jsem se. Seš stejná jako tvoje matka. To je vtipný, jak se minulost opakuje. Teď ses ty odevzdala mladému Warrenovi, stejně jako to před osmnácti lety udělala Margaret Dominicovi. Jen by mě zajímalo, kdo tentokrát skončí s kulkou v hlavě a kdo si hodí provaz,“ říká pobaveně.

Ztuhnu.

Můj otec se jmenoval Dominic. Dominic, ale Clarke, ne Warren. To musí být omyl.

Podívám se na Elizabeth, která rozkládá nějaký papír a prohlíží si ho. Vypadá, jako by uviděla ducha, když vtom její pohled spočine znovu na mě.

Najednou k mým uším dolehne Josephinin smích.

„Jasně, samozřejmě že jo, ale...“ Teta se zarazí uprostřed věty, když překročí práh domu. O chvíli později za jejími zády zahlédnu Jonathana.

„Aha! Rodinka je kompletní! Nádhera!“ ušklíbne se Omar. „Jak se daří tvým sestrám, Josephine?“

„Odejďte odsud, nebo zavolám policii,“ pohrozí Jonathan a vytahuje z kapsy telefon.

Nic neříkám. Jenom zmateně stojím uprostřed chodby a pozoruju tváře před sebou.

Muž se hlasitě rozesměje.

„Dobře. Rovnou nahlásíme, že na týhle adrese bydlí dívka, jejíž údaje v občance se neshodují s údaji v seznamu studentů.“

Postavím se bokem, abych se podíval na Elizabeth. Je přesně tam, kde předtím. I z této vzdálenosti si všimnu, jak jsou její oči nevýrazné. Jako by se z nich v mžiku vypařil život.

„Abych odpověděl na tvou otázku, Chasi Warrene... nebo Shawe, chceš-li...“

V tu chvíli jsem měl pocit, jako by mi někdo odřízl přívod kyslíku a nechal mě umřít.

„Jsem Clairin manžel.“

Tupě zírám na muže, který stojí přede mnou a vítězoslavně se usmívá.

„Páni, škoda, že nevidíte svoje tváře!“ řekne.

Chci něco udělat, praštit ho do obličeje, cokoli, ale nemůžu. Jsem v šoku. Připadám si, jako by mě zahabila podělaná mlha. Nerozumím ničemu, co říká, zatímco Elizabeth to má přesně naopak. Ona moc dobře ví, o co jde... Všichni to vědí, protože ačkoli jsou překvapení, zároveň vidím, že to očekávali. Kvůli tomu se cítím ještě zmateněji.

„Je to pravda?“ Jenom tolik dokážu ze sebe vymáchnout.

Ona nic neřekne. Dívá se na mě těma svýma velkýma šedýma očima a nevydá ze sebe ani hlásku. Vypadá, jako by byla prázdná, jako by z ní vyprchal život. Jako kdyby osoba, kterou jsem znal, zmizela. Nepoznávám ji. V jediné vteřině se z ní stal někdo úplně cizí.

Přesunu pohled k Josephine. Po tvářích jí stékají slzy. Otevře ústa, aby něco řekla, ale stejně rychle je zavře.

„Samozřejmě že je to pravda, proboha.“ Omar obrátí oči v sloup, je zjevně podrážděný.

Znovu se podívám na Elizabeth. Když se ani po dobré minutě ticha nedočkám odpovědi, přejdu k Omarovi stojícímu ve dveřích.

„Chasi, počkej, promluvíme si.“ Teta mě chytne za paži, ale já ji rychle odstrčím. Její ruce pálí.

Strčím do Omara, takže lehce zavravorá. Vyjdu ven.

Ona mlčí. Nic neřekne. Nezastaví mě. Jenom stojí a dívá se, jak odcházím.

Dnes

Sešlápnu plynový pedál až na podlahu. Kapky deště padají na čelní sklo čím dál rychleji, proto spustím stěrač. Je krátce po čtvrté. Lidé se procházejí po městě nebo se právě vracejí z práce. Život jde dál, jako by na všem, co se v mém životě děje, valně nezáleželo.

O deset minut později zaparkuju u budovy z černých cihel. Nevím, jak dlouho zírám na neurčitý bod před sebou, ale když se vzpamatuju, natáhnu si kapuci a vyjdu ven. Se skloněnou hlavou kráčím podél zdi a pak vejdu dovnitř.

Chodba tone v naprosté tmě. Chvilí trvá, než si na ni oči zvyknou. Slyším hudbu, a tak se vydám za ní. Sklopím zrak k prosklené podlaze. Vzpomínám si, jak jsem tudy před týdnem šel s Elizabeth. Přidám do kroku.

S rukama zastrčenýma do kapes mikiny dojdu do hlavní místnosti klubu. Za barem stojí nějaký chlápek a několik stolů už je obsazených. Líně se rozhlédnu, přeježu si jazykem po zubech a přistoupím k baru.

„Co si dáš?“ zeptá se barman, jakmile si sednu.

„Je tu majitel?“

„Bohužel ne. Minuli jste se. Pan Omar odešel asi před pěti minutami.“

„Dobře. V tom případě si dám whisky s ledem.“

Barman se okamžitě otočí na patě a začne připravovat můj drink. Mezitím se rozhodnu, že si všechno ještě jednou prohlédnu. Když jsem tu byl předtím, klub byl narvaný k prasknutí. Teď ho mám příležitost vidět prakticky prázdný. Pouhým okem je zřejmé, že do něj byly vloženy nemalé peníze. Sakra, co je to za chlapa, když má na takovouto investici?

Barman posune skleničku s whisky po barovém pultu, zadívá se na něco nebo na někoho za mými zády a pak se vrátí k práci. Já si mezitím dám tři velké doušky a opřu se lokty o bar. Ty vole, dokonce i tahle sklenice vypadá zatraceně drazě.

„Jak moc je to špatný?“ ozve se najednou někdo za mnou. Koutkem oka vidím, jak si sedne vedle mě. „Stejný jako vždycky.“

Neodpovídám. Zírám do sklenky a na nic nemyslím.

„Seš tu uprostřed dne, přijels autem a piješ. Mám dvě teorie,“ nevzdává to cizinec. „Problémem je žena.“

Zamračím se. Podívám se doprava, abych si ho prohlédl zblízka. Je možná o něco starší než já, ale ne o moc. Předpokládám, že nemá víc než pětadvacet let.

„To je pouze jedna teorie,“ poznamenám.

Muž se hloupě usměje, vypije na jeden hlt celý obsah sklenky, kterou mu barman právě přisunul, a když se naše pohledy zkříží, povzdechne si.

„Nejspíš jsi nějaký ublížil nebo ona ublížila tobě,“ upřesní.

„Jak si můžeš bejt tak jistej, že jde o ženu?“

„Protože ženský jsou samý problémy.“

Chvilí je mezi námi ticho.

„Řekněme, že mi o sobě zatajila důležitý fakta.“ Upiju whisky.

Vůbec netuším, proč jsem vůbec začal konverzaci s neznámým chlápkem v baru. Je to na hovno a vůbec se mi to nepodobá.

„Život je jedna velká hra. Jako šachy. Otázkou je, jestli znáš její pravidla a svý místo na šachovnici. Lidi neustále podváděj a vytvářej zdání. Je to jako mor, kterej nelze vymýtit.“ Pokrčí rameny a pak vyprázdní sklenku.

Ani nevím, kdy si objednal další rundu.

„Tak co radíš v týhle situaci?“

„To je jednoduchý. Nenech se podvést. Musíš předvídat další krok hráče. Poznat jeho taktiku. Jestli je mazanej, určitě má svý způsoby. Obvykle se opakujou. Stačí je jen zachytit. Jakmile je poznáš, nedej to na sobě znát. Vytvářej iluzi a hraj dál. Neusiluj o poslední slovo. Snaž se o to, aby se soupeř vzdal.“

Pozoruju neznámého muže a přemýšlím nad jeho slovy. Zachytím pohled barmana, který celou dobu náš rozhovor poslouchá. Nakonec přiložím sklenku ke rtům a celou ji do sebe vyklopím.

„Zajímavej pohled na věc. Horší je, když do hry vstupujou city.“

„Proto je dobrý mít se před nima na pozoru.“ Jeho odpověď přichází téměř automaticky.

Usměju se pro sebe.

„Musela ti opravdu ublížit.“ Vytáhnu z kapsy peněženku a nechám na baru dvacet liber. „Zbytek si nechej. Díky za radu...“

„Herman.“ Muž ke mně natáhne ruku, kterou stisknu.

„Chase.“

Kývnutím hlavy se rozloučím s barmanem a opustím klub. Venku už je šero a pořád zatraceně lijí. Přetáhnu si přes hlavu kapuci,

abych se vrátil do auta. Nejsem opilý, ačkoliv mi v hlavě rozhodně hučí. Nicméně vracet se pěšky se mi nechce.

Nastartuju motor a plynule se zařadím do nepřilíš hustého provozu na silnici. Rukama svírám volant a napínám zrak. Čím déle nejsem pod vlivem drog, tím víc myšlenek se mi honí hlavou. Snažím se dát si to všechno nějak dohromady, ale za nic na světě to nedokážu. Je to na hovno. Ani Josephine, ani Theresa se nezmiňovaly, že mám kromě nich ještě nějakou rodinu. Elizabeth mi taky nikdy neřekla o žádném Omarovi. Sakra, ona skoro nic moc o sobě neřekla. Jediné, co opravdu vím, je, že její oblíbená barva je zelená, že její máma zemřela a že její druhé jméno je...

Moje noha automaticky sešlápne brzdu a já dostanu smyk kvůli rychlosti, s jakou se auto zastaví.

Kdysi, když jsem byla ještě dítě, mi můj táta řekl, že když se budu cítit ohrožená a někdo se mě zeptá, kdo jsem, mám se představit svým druhým jménem, což je Claire. Sakra. Za pár let mi to nejspíš zachrání život. Jednou ti to určitě povím. Přesně tato slova mi řekla na pláži, když jsem se jí zeptal na něco, co nikdo jiný neví. Přesně o toto se se mnou podělila.

Přišel jsem za Claire, i když tady se nejspíš představuje jako Elizabeth. Ta jediná věta mi zní v uších jako ozvěna.

Elizabeth. Claire. Elizabeth Claire. To je její druhé jméno. Jméno, které používá, když...

Mám pocit, jako by se mi z tváře vytratila všechna barva. Ruce mám najednou ochablé a slabé. Ztěžka dýchám.

Řekla mi to, protože věděla, že se to stane. Věděla, že přijde chvíle, kdy se dozvím pravdu. Tak proto tam jen tak stála. Tak proto ne-reagovala. Protože se, sakra, bála...

Zaslechnu za sebou troubení, které mě probudí. Už na nic dál nemyslím, sešlápnu plynový pedál a vyrazím. Ztratil jsem tři dny na drogách a kvůli tomu propásl něco tak důležitého. Elisabeth se Omar bála. Bála se a já ji opustil. Jsem hloupý. Ano, ztraceně hloupý.

Netuším, jak a kdy se dostanu před dům. Když vypnu motor, okamžitě vystoupím z auta a jdu dovnitř v naději, že už je tam všechno v pořádku.

Podělal jsem to. Hrozně moc jsem to podělal.

Myslíš si, že když jednáme špatně, ale zároveň tím chráníme někoho, na kom nám záleží, zasloužíme si být odsouzeni? zeptala se mě v to pitomé úterý.

Když jsme si spolu v noci povídali, moc toho nenamluvila, ale když už něco řekla, věděl jsem, že je to důležité. Sakra, všechno, co vyjde z jejích úst, je pro mě důležité, ale tehdy byl opravdu mizerný den. Vyzvedl jsem ji uplakanou z nemocnice a ona mi řekla jenom ta slova.

Moc tomu všemu nerozumím, ale mám takové tušení, že mě potřebovala, a já se zachoval jako děcko, odešel a nechal ji s tím mužem.

Udělal jí něco? Proč si ho vzala? Je to všechno zatraceně zmatené.

Otevřu dveře. Na sundávání bot si ani nevzpomenu. Vejdu rovnou do kuchyně, kde sedí Josephine a naproti ní Jonathan. O něčem si povídají, a když si uvědomí, že stojím ve dveřích, z tetiných úst vyjde tlumený vzlyk.

„Dobrý bože!“ uleví si Jo a zakryje si ústa rukou. Vidím, že pláče. Přistoupí ke mně a o chvíli později už jsem v jejím náručí. Objetí neopětuju, ale jí to asi nevádí. „Kdes byl?!“ zeptá posmutněle.

„Musel jsem přemýšlet.“

„To bylo tak těžký dát o sobě jakkoliv vědět?!“ Jonathanův přísný tón mě donutí překvapeně zvednout obočí.

„To bylo tak těžký nelhat?“ odrazím míč a jeho výraz povolí. „Věděli jste to?“ vypálím. Moje otázka v nich vyvolá zděšení, proto ji upřesním: „Věděli jste, že má manžela?“

Čekám na cokoli, díky čemu bych se v tom všem necítil tak osaměle a podvedeně, ale nic nepřichází. Oni tam jen stojí a blednou před mýma očima.

Všchno věděli a nic mi neřekli.

Zůstal jsem sám.

„Chasi, my...“

„Prostě sklapni, sakra,“ vyštěknu na Jona a protřu si rukama obličej.

Podvedli mě. Všichni. Jonathan, Josephine, Elizabeth a možná i Caroline. Doufám ale, že aspoň ona ke mně byla upřímná.

Stisknu si prsty kořen nosu a snažím se poskládat myšlenky nějak dohromady. Vzdávám se. Nemám čas ani chuť se jimi právě teď užírat, a tak se otočím na patě a zamírím k východu. Když už jsem u dveří, na něco si vzpomenu.

„Kdo je Dominic Warren?“ zeptám se a podívám se na ně přes rameno. „Nebo dobře, sakra, to je jedno. Radši mi to neříkejte, protože i o tom mi budete lhát a já už mám všech těch pitomejch tajemství plný zuby,“ vypálím při odchodu a vydám se nahoru a schody беру po dvou.

Tehdy jsem ještě netušil, že jsem tou jedinou větou vyvolal bouři.

Když se zastavím před jejím pokojem, cítím, že mi srdce každou chvíli vyskočí z hrudi. Je za těmi podělanými dveřmi, za chvíli ji uvidím a nevím, co mám čekat. Ze zpráv od těch dole vím, že nejedla, nepila a bylo slyšet, jak zvrací. Děsí mě představa, co tam najdu. Jsem si však vědom toho, že právě tady bych teď měl být.

Vezmu za kliku a zhluboka se nadechnu, pak vejdu do pokoje, který už znám nazpaměť. Vlevo postel a skříň, vpravo komoda, zkosené dveře, psací stůl, lampa, noční stolky, koberec a...

Ztuhl jsem. Ona.

„Ahoj,“ řeknu dřív, než se stačím zarazit.

Sedí tam. Schoulená na parapetu se dívá z okna. Má na sobě přesně tu stejnou mikinu jako v sobotu. Ani kalhoty si nepřevlékla. Vidím ji, jak při zvuku mého hlasu ztuhne. Uplyne dlouhá chvíle, než pomalu otočí hlavu, a já přísahám, že když jí konečně vidím do tváře, mám chuť dát si facku.

Vypadá špatně. Opravdu moc špatně.

„Prej nejíš a nevycházíš z pokoje,“ promluvím, i když jsem tohle říct nechtěl. Při pohledu na ni cítím knedlík v krku. „Musíš jíst,“ dodám sebevědomějším hlasem a zatnu čelist.

Neodpoví.

Vidím, že po několikadenní hladovce ztratila několik kilogramů. Už předtím byla štíhlá, takže tím spíš to nevypadá dobře. Pod

očima má šedé kruhy. Je bledá a bez výrazu. Vůbec nepřipomíná tu přidrslou holku, kterou byla ještě před týdnem.

MLčí, a tak k ní přistoupím. Vidím, jak se její oči s každým dalším krokem zvětšují a zvětšují. Vypadá, že je vyvedená z míry, sakra, sám nevím, co to vlastně dělám. Čím déle o tom přemýšlím, tím více nabývám dojmu, že nic není takové, jak se zdá. Že slova, která řekla, nejsou náhoda. Že její skutečné jméno je Elizabeth. Že se za tím skrývá něco víc.

Možná budu vypadat jako idiot. Možná se zase spálím. Možná toho budu litovat, ale na tom nezáleží. Jsem takový ten naivní pitomec, který ve chvíli, kdy mu na někom záleží, pro něj udělá cokoliv a snad ještě víc. Uvědomuju si to. Je to moje největší slabost.

Natáhnu k Elizabeth ruku, zatímco ona se na mě pořád dívá. Nevím, co cítím, ale vím, co musím udělat.

„Pojď,“ řeknu pouze.

Sleduje můj obličej divokým pohledem. Nakonec mou ruku přijme a já jí pomůžu vstát. Je slabá. Sotva se drží na nohou, což mi nedovolí, abych myslel racionálně, protože ten pohled mě naprosto drtí.

Přehodím si její ruku kolem ramen. Jdu ke koupelně a celou dobu cítím na sobě její pohled. Nesnáším, že na mě má takový vliv. Že když se na mě dívá, připadám si bezradný a bezmocný. Neumím to vysvětlit. Stačí, aby se naše oči náhodou střetly, a moje obrana zmizí. Prostě před ní stojím a dovoluji, aby se mnou dělala, co si zamane. Nikdy v životě jsem se takhle necítil. Nikdo nikdy nedonutil mou mysl začít takhle šílet.

Čím víc jsem se snažil držet od tebe dál, tím silněji mě to k tobě táhlo.

V koupelně rukou nahmatám vypínač a vejdu dovnitř. V hlavě se mi rojí otázky, ale vím, že se musím ovládnout. Nechci ji trápit, dokud je v tomhle stavu.

Elizabeth stojí naproti mně. Vidím, jak polyká, ačkoliv její oči teď už nic nevyjadřují. Často jsou takové. Mdlé, unavené a nevýrazné. To nasere. Ani si nedovedu představit, čím vším si v životě prošla, a teď lituju, že jsem se nikdy nepokusil dozvědět se o ní víc.

„Dáme tě do pořádku, jo?“

Po tváři jí přeběhne zděšení, které rychle zamaskuje. Vždycky to tak dělá. Své pocity skrývá, ale já je zachytím. Je to tak jednoduché. Lizzy je v těchto věcech špatná lhářka.

„Můžu?“ Podívám se na mikinu, kterou má na sobě, a pak se vrátím k jejím očím.

Když dostanu svolení v podobě přikývnutí, vezmu spodní lem a plynule jí mikinu přetáhnu přes hlavu. Zvedne ruce, aby mi pomohla. Rychle však bezděčně klesnou, jako by je nedokázala déle udržet natažené. Sakra.

Šedé duhovky mě setrvale pozorují. Teď v nich vidím nepochopení. Neví, co se děje. Jsem si jistý, že toto nečekala. Ani já jsem to nečekal. Neplánoval jsem to, když jsem sem jel, ale teď jsem tu s ní, v naší koupelně. Vždycky vedle ní dělám věci, které jsem neměl v úmyslu. Vždycky něco pokazím a teprve pak si uvědomím, co jsem udělal. Je to šílené.

Nevím, kam až můžu zajít. Doufám, že pro ni není můj dotek nepřijemný, ale zároveň se jí bojím na to zeptat. Děsí mě odpověď, která by z ní mohla vyjít. Když jsem sem jel, všechno se zdálo jednoduché, a teď – už nevím nic. Takhle je to pořád. Pokaždé, když je vedle mě.

Nespouštím oči z jejího prázdného pohledu, nakloním se k ní a prsty nahmátnu zapínání podprsenky. Elizabeth má rozpraskané a suché rty. Ona zřejmě opravdu neměla nic v ústech od okamžiku, kdy jsem odešel. Jsou vyloženě namodralé. Co se tu sakra stalo, když jsem odešel? Proč nic neříká? Mám tolik otázek.

Když podprsenka přistane na podlaze, sehnu se k jejím bokům. Co nejjemněji, jak dovedu, jí rozepnu kalhoty a stáhnu je až ke kotníkům. Ani se nepohne. Jako by nežila. Jako by ji to, co se děje, nezajímalo.

„Nahoru,“ vydám tichý pokyn.

Můj pokyn vykoná automaticky. Děsí mě, jak je netečná. Vůbec ji nepoznávám. Tohle není Elizabeth, kterou jsem znal.

Zvednu se z kolen, abych se znovu setkal s jejím pohledem. Sice se na mě dívá, ale mám pocit, že je myšlenkami v jiném světě. Rty

má lehce rozevřené a její oči jsou velké a prázdné. Tak zatraceně prázdné a šedé. Nesnáším, když jsou takové.

Přistoupím ke sprše a pustím vodu. Chvilí pod ní držím ruku, abych nastavil správnou teplotu. Mezitím se na ni podívám přes rameno a vidím, že se vůbec nepohnula. Stojí na místě s očima upřenýma do zrcadla. Mám pocit, že by teď klidně někdo mohl vejít a ona by sebou ani nepohnula. Jen by tam stála a zírala, příliš neživá za života. Vnitřně mě to sžírá, protože nevím, co mám dělat, abych jí pomohl. Přistoupím k ní blíž. Teprve teď, v zrcadle, zřetelně vidím její tělo. Má vystouplá žebra a kostnaté boky. Celkově její kůže vypadá mnohem bledší.

Naše pohledy se v zrcadle konečně setkávají. Polknu. Zdá se mi, že jí začíná docházet, co se děje. Nicméně mlčí.

... a tehdy jsem to uviděl.

Najednou Elizabethiny duhovky před mýma očima zmodraly. Jenom tak. Jako by stiskla nějaké kouzelné tlačítko, které spouští pocity.

Strach, smutek a zlobu. Právě tyhle emoce vidím v hurikánu, který se v jejím smutném pohledu během vteřiny rozpoutal. Ještě pořád mlčí. Nemusí. To ticho mě ohlušuje. Křičí mi do uší a drtí mě. Lizzy vypadá jako malé dítě, když se na mě takhle dívá. Jako by se ztratila a v davu hledala rodiče. Chci jí ukázat, že jsem tady, že se může cítit v bezpečí. Ale ona jako by neviděla ruku, kterou jí v moři lidí mávám. Jsem jeden ze stovek dalších a ona je příliš malá, aby si mě všimla.

„Pojď.“ Víc říct nedokážu. Nesnáším, jak se v její blízkosti chovám. Teď, když ji vidím v tomto stavu, je to ještě horší. Mám pocit, že padám do podělané propasti a nemůžu se ničeho chytit. Tohle nechci. Někdo ji musí zachránit. Někdo jí musí pomoci, aby nespadla taky.

Tehdy jsem ještě nevěděl, že abych tě chytil, musím taky spadnout až na dno. Že mě zlomíš, ale aspoň budeš v bezpečí. Že tě zachráním stejně jako nejednou ty mě.

Její nohy se ztěžka vlečou ke sprchovému koutu. Tři dny nejedla. Tři podělané dny neměla nic v ústech. Jak moc je to špatné?

Jakými sračkami si ta holka prošla? *Kdysi jsem chtěla s sebou skoncovat*, řekla mi jedné noci. Chtěla si něco udělat a já se nevyptával. Měl jsem. A ještě něco. Vzpomínám si, že říkala, že kromě té situace s bývalým klukem bylo ještě něco, co ovlivnilo jejím odjezd do Crosby. Šlo tehdy o Omara?

Elizabeth se zastaví před sprchou a tupě zírá na tekoucí vodu. Je shrbená, jako by měla na zádech něco těžkého. S jejím svolením ji zbavím posledního kousku spodního prádla, který má na sobě. Je nahá, ale jen fyzicky. Ve skutečnosti má na sobě vrstvy brnění, skrývá se a odděluje se zdí.

Pomůžu jí dovnitř. Teď už jsou její oči opět šedé. Znovu se uzavřela do svého vlastního světa, do něhož nemám přístup. Vyhrnu si rukávy. Beru houbu a sprchový gel, zatímco ona stojí a zírá do prázdna. Je zničená. Život ji zatraceně zničil.

Už se nesoustředím na její oči, ale na to, abych ji důkladně umyl. Ona se mezitím ani nepohne. Nedělá nic, když jí houbou projíždím mezi stehny, kolem prsou nebo kolen. Teprve když se naše tváře setkají, vidím, jak polkne. Beze slova se dotknu jejích ramen a otočím ji zády k sobě. Její vlasy už jsou mokré, takže jí je taky umyju. Voda mi cáká na šaty, ale je mi to jedno. Přejíždím jí po zádech, prsty jí masíruju hlavu... Tohle všechno dělám a nedočkám se žádné reakce.

Když už není co dál dělat, vypnu vodu. Okamžitě jí naskočí husí kůže. Je jí zima, proto vezmu první ručník a zabalím ji do něj. Jako malé dítě ji chytím kolem pasu a položím zpátky na předložku u sprchy. Teď se dívá přímo na mě. Sleduje mě divokým pohledem. Připadá mi, jako by se chtěla vytrhnout a utéct co nejdál. Je vyděšená a já nevím proč. Vezmu mokré prameny vlasů, které jí spadnou do čela, mezi prsty a zastrčím jí je za ucho.

„Hned jsem zpátky,“ řeknu jen.

Nečekám odpověď a přejdu do jejího pokoje. Vyhledám ve skříni šedé tepláky a volné tričko. Snažím se to udělat co nejrychleji, protože ona teď v koupelně nejspíš mrzne.

Když se vrátím, stále tam stojí. Vypadá zamyšleně a teprve v okamžiku, kdy se dveře znovu zavřou, vrací se na zem. Od té

chvilu mě její pohled po celou dobu provází. Když ji utírám ručníkem, suším vlasy, i když jí pomáhám obléknout ruce do mikiny. Vytáhnu ze zásuvky hřeben a gumičku. Elizabeth přejde přímo před zrcadlo a já se postavím za její záda. Co nejjemněji jí rozčešu blond vlasy a pak se pustím do pletení copu. Líbí se mi s copem a je to v podstatě jediný účes, který umím, protože mě ho naučila Caroline, když jsem byl ještě mrně.

V hlavě mám zatracený chaos. Snažím se na nic nemyslet a soustředit se na ni. Na její oči, tělo, obličej a vlasy. Srdce se mi rozbíší rychleji, když se prsty nechtěně dotknu jejího krku a ona tiše vzdychne. Je to šílené, protože vlastně neudělala nic mimořádného, ale je dobré vědět, že tam kdesi pořád je. Že pořád žije a reaguje na to, co se děje kolem ní.

„Pojď“, řeknu znovu, když odložím hřeben na umyvadlo.

Otevru dveře do jejího pokoje. Když kolem mne projde, ucítím vůni jahodového šamponu.

Jdu za ní do pokoje a přistoupím k posteli. Odhrnu peřinu, pod kterou Elizabeth hned vklouzne. Opře se zády o čelo postele a začne si hrát s prsty. Věnuje jim plnou pozornost. Je ve stresu. Dělá to vždycky, když je nervózní.

„Zajdu pro něco k jídlu a ty to sníš, jasný?“ zeptám se, i když to zní spíš jako konstatování.

Ona ke mně zvedne modré oči a já zatnu zuby. Sakra, ale když se na ni takhle dívám, jediné, co mě napadá, je obejmout ji. Chtěl bych to udělat, ale zároveň mi v tom něco brání.

Nečekám žádnou reakci, a tak se vydám ke dveřím.

„Chasi“, promluví náhle a já ztuhnou v půli kroku v reakci na její chraplavý, tichý hlas. Chvilu stojím bez hnutí, až se konečně rozhodnu se na ni podívat.

Kdysi, když jsem byla ještě dítě, mi můj táta řekl, že když se budu cítit ohrožená a někdo se mě zeptá, kdo jsem, mám se představit svým druhým jménem, což je Claire. Za pár let mi to nejspíš zachrání život. Jednou ti to určitě povím. Kdysi jsem chtěla s sebou skoncovat...

Všechna tato slova pořád bombardují mou hlavu.

„Vím,“ řeknu pouze, podvědomě vím, co chtěla říct. Vyjdu z pokoje.

Samozřejmě že vím. Víím, že chtěla přiznat pravdu už dřív, ale během těch tří dnů na fetu jsem byl naprosto odříznutý od života, než abych cokoli pochopil. Byl jsem naštvaný, protože jsem ničemu nerozuměl. Proto jsem o důvodech jejího mlčení nepřemýšlel.

Sejdu do přízemí, do kuchyně, kde sedí Josephine. Nevšímám si její přítomnosti, protože nemám chuť na žádnou konverzaci. Přistoupím k lednici a všechno z ní vytáhnu. Cítím na sobě tetin pohled. Sleduje každý můj pohyb, počínaje krájením rajčat a louhováním čaje konče.

„Co je?“ zeptám se suše, když do hrnku naliju vroucí vodou. Rozčiluje mě, že na mě zírá a nic neříká. Nemusela by si mě vůbec všímat.

„Můžeme si promluvit?“

„A máme o čem?“ Nasypu dvě lžičky cukru do nějaké bylinkové sračky, kterou jsem vyhrabal ze skříňky.

Josephine si při mých slovech povzdechne. Slyším, jak vstane a někam odejde.

„Myslím, že se toho sešlo trochu moc.“ Její hlas se náhle změní, proto zvednu hlavu.

Je bledá. Zatraceně bledá.

„Dobře.“ Míchám lžičkou v hrnku a mezitím studuju její reakci. „Čím začneme? Dominicem Warrenem? Omarem? Nebo to snad budou kecy o nějakých sestrách?“

Jo na mě hledí zamlženýma očima.

„Jde o to, že...“

Najednou mi k uším dolehne hlasitá rána shora. Se zamračeným obočím se podívám na svou stejně šokovanou tetu. Rychle odložím hrnek na linku, kvůli čemuž se část čaje rozlije a opaří mi ruce. Zakleju a rychle vyběhnu ke schodům. Beru je do dvou a za zády slyším, jak mě Josephine následuje. Vejdu do pokoje, který je prázdný. Na podlaze leží jen rozbitá noční lampa. Dveře do koupelny jsou dokořán. Vydám se tam.

„Do háje, Lizzy.“ Doskočím k záchodu, nad kterým klečím. Bez váhání jí přejedu otevřenou dlaní po čele a seberu prameny vlasů, které jí vyklouzly z copu a spadly do obličej. Dusí se a pevně svírá mísu. Položím jí ruku na záda a lehce masíruju zátylek. Nevím, co jiného bych mohl pro ni udělat. „Je to lepší?“

Elizabeth zvedne hlavu a tupě zírá před sebe. Zvracela žluč. Se sevřeným žaludkem sleduju, jak si prsty utírá slzy, které se jí při tom nahromadily v očích. Když se konečně na mě podívá, přimhouří oči a podivně se usměje. Ztuhnu. Ten pohled znám.

Když jsem se na tebe ten večer podíval, pochopil jsem, jak moc je to špatné.

Zavřu oči, abych si poskládal myšlenky. Málem spadnu, když se najednou kolem mého krku obtočí pár hubených paží. Lizzy se ke mně pevně přitiskne a já ztuhnu, když ucítím její dotek. S každou další vteřinou je její objetí pevnější. Když mi dojde, co se děje, přitisknu ji ke své hrudi. K mému nosu zavane vůně whisky.

Kdy ji vypila? Vždyť jsem pryč ani ne deset minut. Jak se dokázala tak rychle opít?

„Přineseš do mého pokoje čaj a jídlo? Když nic nesní, bude takhle donekonečna zvracet,“ požádám tetu a přehlížím to, že Lizzy je opilá. Jo to vědět nemusí.

Teta stojí ve dveřích a neskrývá šok. Dost dlouho jí docházejí má slova, než nakonec odejde.

„Pojďme do postele, okej?“ zeptám se a ona přikývne.

Nevím, jak se mi to podařilo, ale zvednu se z kleče s Lizzy kolem svých ramen.

Chytnu ji pod stehny a mírně si ji nadhodím, aby se mi lépe nesla. V pokoji přejdu k posteli a posadím se na ni. Ona se ke mně pevněji přivine. Zůstaneme tak spolu delší dobu, mlčíme, dokud se Josephine nevrátí s čajem a chlebičky, které jsem připravil.

Lizzy nakonec sama sejde z mého klína a vklouzne pod peřinu. Sklopí hlavu a zadívá se na své prsty, se kterými si hraje.

„Půjdu uklidit střepy, aby si nikdo neublížil,“ řekne teta nezvyklým hlasem.

„Prosím.“ Položím talíř na Elizabethina stehna.

Dlouze si ho prohlíží.

Polknu. Její organismus je vyčerpaný, ale musí něco sníst, aby to nebylo ještě horší než předtím. Už teď je to tragické, a jestli další den bude hladovět, všechno se ještě víc zkomplikuje.

Podám Elize hrnek kouřícího čaje, aby si zahřála žaludek. Přijme ho velmi ochotně, vlastně bez problémů. Mám chuť vydechnout úlevou, když uslyším tiché usrkávání. Na tvářích se jí konečně objevuje lehký ruměnek a ona se pak rozhodne něco sníst. Ne moc, ale důležité je, že vůbec něco.

„Už nemůžu,“ prohlásí po několika soustech.

„Okej.“ Vezmu od ní talíř a odložím ho na skříňku. „Dopij ještě ten zbytek.“

Hlava mi třeští z přivalu myšlenek. Mám čím dál víc otázek, ale nechci jimi teď Lizzy zatěžovat. Je totálně na dně. Topí se poslední tři dny, zatímco já jsem seděl zhulený u Logana.

Chvilí ji pozoruju, ona opakovaně zatíná čelist. O něčem intenzivně přemýšlí a já už se jí na to chystám zeptat, když najednou sama začne mluvit.

„Všechno to začalo minulý léto. Šla jsem do otcovy kanceláře. Chodila jsem tam málokdy, ale občas jsem se tam zastavila, jen tak,“ skoro šeptá.

Ucítím v krku knedlík. *Opila se jenom proto, aby mi to řekla?* uvažuju.

„Nikdy jsem neklepala. Tenkrát taky ne. Prostě jsem vešla a... a on tam seděl.“

„Kdo on?“ zatvářím se nechápavě.

Lizzy ke mně zvedne prázdný pohled.

„Frank Rumeli,“ řekne tiše, jako by to bylo velké tajemství.

Ze způsobu, jakým vysloví jméno toho muže, se mi znovu se-vře žaludek. Ještě ho ani neznám, ale už vím, že v tomhle příběhu nebude hrát kladnou roli.

„Kdo to je?“

Eliza bloudí pohledem po pokoji. Připadá mi, že její myšlenky jsou stejně pomíchané jako moje a že vůbec neví, jak složit dohromady větu.

„On... můj otec si nadělal velký dluhy u nesprávných lidí“ vysvětluje. Zhluboka se nadechne a pokračuje: „Netušila jsem to. Právě jsem ho ten den zastihla s jedním z nich v kanceláři.“ Váží každé slovo. Vidím to na ní. „Tehdy jsem se seznámila s Frankem. Pamatuju si to přesně. Od začátku se mi nelíbil, takže když se mě zeptal na jméno, představila jsem se jako Claire. Táta vždycky...“

„Řekl ti, abys to jméno používala, když se budeš cítit ohrožená,“ dokončím za ni a ona jen lehce přikývne.

„Jo. Nespletla jsem se, protože o chvíli později Frank přišel s návrhem.“ Hlas se jí chvěje čím dál víc a já cítím, jak mi srdce silněji buší do žeber. „Nabídl, že dluh smázne výměnou za službu.“ Na okamžik zavře oči. Ví, co se chystá říct.

„Musela sis vzít Omara... Ale proč? Co s tím vším má společného?“

„Omar je jeho synovec, kterej byl v Americe nelegálně.“ To dává smysl. „Objevili u něho nádor a byla nutná, nebo pořád je, kranio-tomie. Nikdo, zejména ne nejlepší specialisti v zemi, by za žádný peníze nesouhlasili s provedením tak riskantního zákroku bez patřičných dokumentů. Mnoho lékařů to ze strachu vzdávalo. Báli se, že kdyby se něco pokazilo, skončili by s kulkou v hlavě. Omar je Frankova jediná rodina. Má pro něho slabost.“

„A tvůj otec s tím souhlasil?“ Nedokážu se na ni podívat.

„Ne, samozřejmě že ne. Jeho návrh hned odmítl.“

„Tak jak to, že sis ho vzala?“

Možná se ptám až moc, ale sakra, já se to fakt snažím pochopit.

„Krátkce po tom setkání dostal táta infarkt.“ Zmínila se o tom. Vzpomínám si, jak prosila, abychom otci o situaci s Blazem neřekli, protože Terrence je na tom špatně. „Zdravotně sešel, takže i firma utrpěla. Měl problémy všechno platit, včetně dluhů u Franka Rumeliho. Začali na něm vymáhat peníze, který jsme neměli, tak jsem to zařídila.“ Pokrčila rameny a pohled jí znovu spočinul na prstech. „Vyhledala jsem ho a se vším souhlasila. Táta o ničem nevěděl. Řekla jsem mu o tom, až když jsem podepsala smlouvu.“

Udělal to pro otce. Chtěla pomoci otci, který byl zadlužený. To-lik se obětovala, protože byl nemocný. Vzala si Omara kvůli němu. To mě poser.

„Zlomilo ho to, to je asi jasný, ale už nebylo cesty zpět,“ řekne klidně a to mě velmi překvapuje. „Jediný, co mohl udělat, bylo přemýšlet o mé budoucnosti. Právě proto mi v dokladech změnil jméno na Claire. On prostě... až dojde k... rozvodu... prostě nechtěl, abych byla s touto věcí jakkoli spojovaná. Omar a Frank mě stejně znali jako Claire, protože tak jsem se jim představila. To záležitost usnadnilo.“

„Tak proč tady používáš své pravý jméno? Když... máš přece v dokladech uvedený Claire, ne?“

Začínám se v tom trochu ztrácet.

„Táta je právník. Má známosti i tady, takže nebyl problém zakrýt, že jsem si změnila jméno. Chtěl, aby mě pro všechny případy... aby mě nenašel. Což se nepodařilo, protože mě tady vypátral hned o týden později.“ Hořce se zasměje, když se snažím dát si to všechno v hlavě dohromady. „Přesně to samý udělal v Americe, aby se nikdo na nic neptal. Běžně se pravost takového manželství prověřuje, ale on to nějak zařídil. Ani jsem po tom nepátrala.“

Chtěla jsem jen utýct co nejdál,“ řekne lhostejně.

Podívám se na ni a nedokážu na to nic říct. Je tady, protože utekla před životem, který ji zničil. Utekla před pitomým Omarem. Celo-ou tu dobu předstírala, že je všechno v pořádku. Chtěla ochránit otce, ale přitom ničila sama sebe.

„Snažila jsem se ti to říct...“ hlas se jí chvěje, když znovu promluví. „Ale pokaždý mi chyběla odvaha. Nejdřív jsem se bála, že to nepochopíš. Pak mě děsilo pomyšlení, že když se to dozvíš před zápasem, pravda tě zdrtí. Nechtěla jsem tě rozptylovat, ale Omar mě předběhl.“

Mám pocit, že vzduch v místnosti opět zhoustl. Ksaku. Elizabeth si toho na svá bedra vzala až moc. Nedovedu si ani představit, co musí cítit. Je mladá, měla by si užívat života, a ona mezitím utíká od svého pitomého manžela.

Nesnáším lži. Hnuší se mi, ale jak se na ni můžu zlobit, když chtěla udělat správnou věc? Jsem si jistý, že bych na jejím místě

jednal stejně, kdyby šlo o Josephine. Sakra, pravda je taková, že bych to udělal bez váhání.

„Je ještě něco, čemu nerozumím,“ přizná a já svraštím čelo.

„Co myslíš?“

Lizzy ke mně zvedne modré oči.

„Oni tě znají, Chasi. Znají Josephine,“ řekne tiše. „Mám v hlavě šílenej zmatek a nedokážu si všechny fakta dát dohromady. Všechno je zamotaný, ale dostala jsem dopis...“

„Jakej dopis?“

Co s tím vším mám společného? Neznám žádného Omara, Franka ani nikoho takového. Nikdy jsem s těmi lidmi nepřišel do styku.

Elizabeth odhrne peřinu. Pomůžu jí vstát. Gestem mi naznačí, abych šel za ní. Hrbí se a její kroky jsou pomalé. Je jasné, že to nějakou dobu bude trvat, než se dá dohromady. Je vyčerpaná a slabá po tom všem, co se v posledních dnech stalo.

Vejdeme do jejího pokoje. Lizzy rozsvítí světlo. Sice je tady čisto, ale hrozně tu smrdí alkohol. Vidím prázdnou lahev vedle postele, kterou nejspíš vypila, když jsem byl dole.

Přejdeme ke komodě, v níž se začne přehrabovat. Jakmile najde, co hledala, otočí se ke mně a její ruce se třesou. Moc nechápu proč a začíná mě to trochu zneklidňovat.

„Dostala jsem ho v sobotu.“ Vidím, jak ve stresu polyká.

Beru si od ní ruličku a roztáhnu ji. Co to je, sakra?

„Kdes tu fotku vzala?“

Znám ji. Theresa má takovou v albu. Vzpomínám si, jak jsem se jí jednou zeptal, kdo na ní je. Řekla, že já a děti přátel mých rodičů. Na nic víc jsem se neptal, protože proč taky?

„Otoč ji.“

Vrhnou na ni rychlý pohled, pak sklopím zrak a vyplním její pokyn.

První Vánoce Aiden, Chase a Elizabeth. První Vánoce Aiden, Chase a Elizabeth. První Vánoce Aiden, Chase a Elizabeth. První Vánoce...

„Na tý fotografii jsem já, ty a... Aiden, můj přítel,“ vysvětlí, když tupě zírám na fotografii.

„Co tam děláš?“ To je jediná věc, na kterou se po dlouhém mlčení dokážu zeptat.

Ničemu nerozumím.

„Chasi, on o tobě mluví jako o Warrenovi. To je Aidenovo příjmení a ty seš na tý fotce,“ řekne a ignoruje má slova. Sama je zjevně vyvedená z míry.

Mám pocit, jako by mi někdo dal přes hubu.

Sakra, jaký Warren? Jsem Chase Shaw. Dříve jsem se jmenoval Chase Clarke. Nemám žádnou vazbu s Warrenovými, ať už je to kdokoli. Jo se mi o žádném Warrenovi nikdy nezmínila. Řekla by mi to, kdyby věděla, že znám Elizu, ne? Určitě to nevěděla. To není možné. Nedává to smysl. Řekla by to, že ano? Řekla by to. Jsem si tím jistý.

„Ne, to není možný,“ zavrtím hlavou. Není možné, abych měl s tím vším něco společného.

„Na tý fotce jsem opravdu já. Chasi, Omar zná Josephine.“

Znovu se na ni podívám. Vypadá stejně zmateně. Ničemu nerozumí. Já taky ne, protože to nedává žádný smysl.

„Myslím, že oba víme, kdo zná odpovědi na naše otázky,“ řekne po chvíli ticha a její pohled padne na dveře.

Bez váhání vykročím a nechám Elizu za sebou. Slyším, že jde za mnou. V ruce stále držím tu podělanou fotku. Není možné, aby nás něco spojovalo. Jo by mi přece o tom řekla, kdyby to věděla. Proč by něco takového tajila? To nemá logiku.

Vejdou do kuchyně. Jon něco píše na notebooku a Josephine utírá nádobí. Nechápavě se na mě podívá. Cítím za sebou Lizzinu blízkost. Položím fotografii na kuchyňský ostrůvek, mezi sebe a tetu, a posunu ji blíž k ní. Jo si ji chvíli prohlíží. Najednou se hrnek, který drží v ruce, roztrhne a padne na podlahu a já už znám pravdu. Nemusí nic říkat.

„Do prdele,“ zakleje vyděšený Jon při ráně způsobené tříštícím se sklem. „Co se děje?“

Teta tupě hledí na fotografii. Je v šoku, a když přece jen zvedne oči ke mně, připadá mi, jako by měla každou chvíli omdlít.

„Kdy jsi mi to chtěla říct?“ zeptám se ostře, když mlčí. Samozřejmě že mlčí, protože co jiného by sakra měla dělat. „Zeptám se znovu: Kdo je Dominic Warren? A o jakých sestrách to Omar mluvil?“

Přisahám, že odsud neodejdu, dokud nezjistím pravdu.

Josephine se zachvějí rty. Vypadá, jako by se měla každou chvíli rozplakat. V jejích očích vidím tolik, že nedovedu říct, která emoce v nich převládá.

„Je to tvůj otec,“ zašeptá.

Ztěžka polknu.

„Kdo teda je Dominic Clarke?“

Teta se opře rukama o linku a sklopí k ní zrak, jako by se snažila uspořádat si všechny myšlenky. Pevněji stiskne víčka a těžce si povzdechne.

„Nikdo takovej neexistuje.“

Ztuhnu.

„Jak to, že neexistuje, do prdele?“ Zdůrazním poslední slova. „Jak to, že neexistuje?!“ Zvednu se a vidím, jak se Jo chvěje. „Dominic Clarke je můj otec, kterýho zabilo auto. Odmalička jsem jezdil na jeho hrob a nosil tam jemu a mámě květiny. Tys tam chodila taky, tak mi neříkej, že někdo takovej neexistuje!“ Moje hrud' se rychle zvedá.

Najednou na sobě ucítím Elizin dotek. Její hubené prsty mi lehce přejedou po zádech.

„Zlato, já...“

„Vysvětli mi to!“ praštím rukou do linky.

Cítím, jak se mi chvěje čelist, když ji silou zatínám. Ničemu nerozumím. Jo by mi o něčem takovém nemohla lhát. Můj otec zemřel čtrnáctého února tisíc devět set devadesát osm. Rozdrtilo ho auto, protože byl automechanik. Jmenoval se Dominic Clarke, ne Dominic Warren. Právě na jeho hrob jsem jezdil celý ty roky.“

Tetě po tvářích tečou slzy. Nemám náladu ji utěšovat. Musí mi to vysvětlit, protože já ničemu nerozumím. Vidím, že se ji Jonathan snaží uklidnit – mě ne. Jako by i on všechno moc dobře věděl. Jako by ho nepřekvapila moje reakce ani to, že se ptám. Sakra.

„Clarke je příjmení tvý matky a můj sestry. Warren je příjmení tvýho otce. Nikdy se mu v práci nestala žádná nehoda. Nikdo v naší rodině nikdy nezemřel tak, jak jsem ti říkala. Vymyslela jsem si to,“ naříká, zatímco se snažím všechny informace vstřebat.

„Tak co se mu stalo?“

„Oběsil se.“

Cítím, jak mi na zádech ztuhne Lizzina ruka. Na chvíli zavřu oči a zhluboka se nadechnu.

„Řekni mi ještě, že matka nezemřela na rakovinu, to teprve bude sranda,“ odfrknu si.

Teta se na mě podívá s bolestí v očích. Je to na ní vidět jako vždycky. V takovém stavu jsem ji ještě nikdy neviděl. Třeše se nervozitou a Jon se ji snaží uklidnit stejně jako Lizzy mě. Ale já si toho nevšímám. Nemůžu, protože se soustředím na Jo stojící přede mnou. Na tu, která mě vychovala. Na tu, která mi zpívala před spaním, které jsem přikládal náplasti, když jí ublížil bývalý... na tu, která mi dala všechno, co teď mám.

„Chasi, tvoje matka... Lorraine nezemřela.“

Po tomto večeru se rozpoutala pořádná bouře. Nevěděl jsem, že po ní přijde hurikán a pak něco, na co nikdo z nás nebude připravený... Nebyli jsme připravení. Byli jsme jen podělané, ztracené děti ve světě dospělých, kteří nás chtěli chránit, a tak nám celé roky lhali. Neuvědomovali si, že až odhalíme pravdu, tak nás zničí...

Kapitola 2

ELIZABETH

Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, jak umřu. Nikdy jsem na tuto otázku nehledala odpověď, protože jsem věděla, že bych ji stejně nenašla. Smrt je něco, co přichází náhle. Není možné se na ni připravit. Dokonce ani tehdy, když máme nevyléčitelnou nemoc a uvědomujeme si ji.

I když si třeba vtloukáme do hlavy, že každou chvíli někdo z našich blízkých odejde. I když si třeba říkáme, že to nějak uneseme. Přesto však, když ten někdo zemře, uvědomíme si, že jsme nebyli připraveni, jakkoli jsme věděli, že to nastane. Smrt, zvláště smrt blízkého člověka, není zkouška, na kterou bychom se museli připravovat. Neexistují žádná pravidla, žádné definice nebo správné odpovědi, jež bychom se mohli naučit. Prostě je. Přijde, sklídí a zanechá po sobě prázdno. Takové, které nás pomalu a bolestně szírá zevnitř.

Pamatuju si na jeden z těch dnů, kdy jsem ležela na střeše vedle Aideny. Předtím jsem četla spoustu teorií o tom, co se děje po smrti. Rozdílnost názorů mě fascinovala natolik, že jsem úvahám na toto téma věnovala spoustu času. Sama jsem si začala vymýšlet vlastní představy, a protože jsem v té době byla věřící, připadalo mi nejpravděpodobnější rozdělení duší na ty, které jdou do pekla, a na ty, které jdou do nebe. Moje představa těchto míst se však odlišovala od těch stereotypních.

Peklo pro mě nebylo zahaleno ohněm, jak ho ukazovaly obrazy. Spíše jsem ho vnímala jako tmavé díry, kde se duše klepe zimou, a zároveň hoří. Víím, že to mnohým nedává smysl, ale já to tak

vidím. Před očima mám dva rozpory. Je to trochu jako horečka, při níž se třese a potíme zároveň. Snažíme se popadnout dech, na plicích cítíme tíhu a všechno kolem nás se zdá být deformované. Cítíme všechno a nic. Naše myšlenky se míchají dohromady. Hoříme a mrzeme. Umíráme bez konce.

Nebe jsem si naopak vůbec nespojovala s mráčky, bílou barvou a čistotou. Nedávalo mi to žádný smysl, ačkoli ve skutečnosti tomu tak asi bude. Osobně ho vnímám spíše jako louku. Roste na ní spousta máků a já ležím v jejich objetí. Vedle mě jsou lidé, které mám ráda. Usmívají se. Jsou šťastní, a tak jsem šťastná i já. Všude kolem panuje klid a harmonie. Nirvána.

Otevírám ztěžklá víčka a pomalu si zvykám na jas kolem sebe. Několikrát zamrkám. Jakmile můj pohled získá na ostroti, hledím do bílého stropu nad sebou. Chvilí ležím bez hnutí a snažím se pochopit, kde jsem a co je za den. Teprve po pár minutách, nebo možná ještě později, se mi v hlavě objeví obrazy z předchozího večera.

Byl tady. Proč se vrátil? Jak moc je mnou zklamaný? Jak bídne jsem musela vypadat, když se o mě postaral, aniž by se na cokoli zeptal? Ztraceně, nechtěla jsem a pořád nechci jeho soucit. Myšlenka na to, že právě ten ho dotlačil k tomu, aby se o mě postaral, mě přivádí do rozpaků nad sebou. Vnitřně jsem křičela, aby se mě nedotýkal. Nechtěla jsem cítit jeho ruce na mém těle. Nechtěla jsem, protože jsem věděla, že tam zanedlouho nebudou a zanechají na mé kůži jen chlad, zatímco já jsem toužila po něčem víc.

Otočila jsem hlavu doprava a tiše vzdychla. Není tady. Tušila jsem, že tomu tak bude. Pochopila jsem, že po mlčení, které nastalo po Josephině vyznání a trvalo, dokud jsme neusnuli, on zmizí. Nedokážu si představit, co musí cítit. Jak moc musí trpět kvůli myšlence, že celé ty roky žil ve lži. Každý rok oplakával rodiče, aby se po letech dozvěděl, že matka vůbec nezemřela. Tomu nerozumím. Proč ho opustila?

Poslední tři dny strávené ve společnosti sebe samé na okenním parapetu jsem analyzovala všechno, co se stalo. Pořád mi hodně věcí nedává smysl, ale stále se to snažím nějak pochopit. Omar zná Josephine a řekl, že Chase se ve skutečnosti jmenuje Warren.

Aiden se jmenuje stejně. To by vysvětlovalo spoustu dalších věcí z minulosti. Mám na mysli například otcovu lež, když mi léta tvrdil, že jeho matkou je Natalie.

Věřila jsem tomu, i když ji Aiden vždycky oslovoval křestním jménem. Pravdu jsem zjistila, až když si zlomil ruku. Byla to hloupost, ale tehdy se Natalie přiznala lékaři, že je jeho teta. Nevím, proč to udělala. Když jsem to téma otevřela před otcem, odbyl mě bez jakéhokoli vysvětlení. Takže pokud Aiden nebyl Nataliin syn a Josephine nebyla Chaseova matka, mohlo by to znamenat, že jsou bratři. To zní neuvěřitelně. Ve chvíli, kdy mě to poprvé napadlo, jsem měla chuť se zasmát, ale čím déle jsem o tom přemýšlela, tím větší smysl mi to dávalo. Pak jsem si uvědomila, že pokud je to pravda, bratry oddělili. Otázka zněla: proč?

Když jsme se vracely z Chawtonu, Josephine mi sdělila pravdu o Chaseově otci. Byl zadlužený a oběsil se. Až do včerejška se mi smrt jeho matky zastřelením jevila logická, ale když jsem dozvěděla, že nezemřela, úplně jsem oněměla.

Už ničemu nerozumím. Je toho na mě moc.

Vím, že mi něco uniká. Snažím se vzpomenout si na Omarova slova, ale nedokážu to. Byla jsem v příliš velkém šoku, abych si to všechno zapamatovala. Nečekala jsem, že se zjeví v domě Shawových, to je snad jasné. Překvapil mě. A k tomu ten dopis. Ta fotka, na které jsme byli já, Aiden a Chase. Znali jsme se, ale nevěděli o tom. Alespoň já a Chase jsme to nevěděli. Co se týče Aideny, mám čím dál silnější podezření.

Připadá mi, že všechno, co se kolem mě momentálně děje, byl pouhý zlý sen, z něhož se brzy probudím. Během jediného dne se můj život obrátil vzhůru nohama, i když jsem to nebyla já, kdo nejvíc utrpěl. Nejvíce to zasáhlo Chase. Já jsem mu ublížila lží, přesně jako Josephine a ostatní. Chtěla bych mu nějak pomoci, ulevit od bolesti a zacetit každou ránu, ale nevím, čím bych měla začít.

Z myšlenek mě vytrhne zvuk otevírajících se dveří. Nepatrně otočím hlavu. Srdce mi začne tlouct silněji, když ho v nich uvidím. Stojí tam. Oblečený v černém tričku, mikíně a upnutých kalhotách. S mokřými vlasy a batohem přes rameno. V ruce drží tašku.

„Ahoj,“ prohodí a shodí batoh.

Položí papírovou tašku na postel a posadí se vedle mě. Jeho pohled se soustředí na její obsah. Pozorně ho sleduji. Vypadá tak... normálně. Jako včera. Ano, i tehdy tak vypadal, ale teď má hlavu plnou nových informací. Přesto se zdá, že se drží. Nerozumím tomu.

„Na. Vezmi si to.“

Posadím se, zatímco Chase vytáhne z tašky burger a hranolky. Položí je na můj klín.

„Sněz to a jdi se oblíknout. Vezmi si taky náhradní oblečení na jeden den.“

Nechápavě se na něho podívám, ale on si mého pohledu nevšímne. Žvýká jídlo a kouká do telefonu.

„Kam jedeme?“

Chase se na mě konečně podívá a intenzivně zeleň jeho očí mě donutí polknout. Nevím, co se děje. Nemám ráda nejistotu.

„Nejdřív se najež.“

Otevru balení burgeru a pořádně se zakousnu. Chci znát odpověď. Pro nic jiného to nedělám.

„Takže?“ zeptám se s plnou pusou a nedokážu potlačit zvědavost.

„Na výlet,“ prohodí nakonec a znovu se věnuje displeji. „A teď jez.“

„To znamená?“ zajímám se.

Jeho klid mě děsí. Je příliš klidný. Byla bych raději, kdyby házel předměty, křičel, cokoliv. On však působí dojmem, jako by mu bylo jedno, že je jeho matka naživu. Chová se, jako kdyby včerejší rozhovor nikdy neproběhl. Ale on přece byl. Vybavuju si každý detail. Proč se tak chová?

Chase si utře ruce do kalhot. Během tří minut zhltl celý obsah krabičky, zatímco já jsem polkla sotva jedno sousto. Vstane s lhostejností vepsanou ve tváři. Rozhlíží se po pokoji a jeho pohled padne na skříň.

„Bangor,“ oznámí náhle, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Přistoupí ke své tašce, ze které vytáhne tréninkové šortky, a hodí je kamsi do kouta. Pak otevře skříň a jen o chvíli později na podlaze přistanou kalhoty, mikina a boxerky. S jídlem na klíně ho pozorně sleduju. Všechno dělá rychle a přirozeně. Na jeho tváři není vidět žádný vztek ani smutek. Spíš se tváří neutrálně, což je pro mé oko velmi příjemný pohled. Kdybych nevěděla, co se včera večer stalo, myslela bych si, že je u něho všechno v pořádku.

„Co je v Bangoru?“

Musí to všechno takhle protahovat? Nemůže říct přímo, o co jde? Chase se na mě znovu podívá a jeho pohled spočine na mém klíně. Převrátí oči v sloup, jak je jeho zvykem. Přísahám, že se brzy zblázním.

„Dojíš to v autě.“ Mou otázku ignoruje.

Nedává to smysl. Odhrnu peřinu a zachvěju se. Velmi pomalu sklouznu z postele. Tělo mě bolí z polohy, v níž jsem strávila poslední dny na parapetu. Líným krokem se přesouvám do koupelny. Nechápu jeho chování, ale doufám, že mi něco brzy osvětlí mysl.

Když dojdou do svého pokoje, zkroutím se kvůli pachu alkoholu. Pootevřu okno a pak přejdu ke skříni. Vyndám z ní oblečení na dva dny a pyžamo, protože jestli jsem to správně pochopila, na noc se domů nevrátíme. Netuším, jestli o tom Josephine něco ví. Jestli ne, měla bych jí o tom říct? Přese všechno bude mít strach. Eh, kašlu na to.

Rozhlédnu se po pokoji a můj pohled padne na telefon. Poslední dny jsem ho nevzala do rukou, i když neustále vibroval. Neměla jsem na nic sílu, a už vůbec ne na jakékoli hovory. Na displeji se mi zobrazují čtyři nejnovější oznámení.

Od: Zoe

Proč nejseš ve škole? Logan říká, že ti není dobře, ale Chase tu taky není. Ozvi se.

Od: studenyzmrd

Zvedni ten zatracenej telefon!

Od: Caroline

Zítra večer budu v Crosby.

Zprávy od Aidena a Caroline ignoruju. Nechce se mi nikomu psát, proto jen Zoe informuju, že jsem v pohodě. Taky natukám rychlou zprávu Josephine.

Komu: Josephine

Odjíždíme pryč. Zítra se vrátíme.

Odhodím telefon na postel. Obléknu si džíny, bílé tričko a svetr a ostatní oblečení si naskládám do tašky. Z hlavy se mi kouří. Snažím se to všechno pochopit, ale nedokážu to. Uvažuju, jak se cítí Josephine. Víím, že jí na synovci záleží, ale neumím si představit, jakou bolest ji muselo stát vyřčení pravdy.

Jakmile mám sbaleno, jdu do koupelny. Důkladně si vyčistím zuby, což mi trvá déle než obvykle. Namaluju si řasy řasenkou. Když se vidím v zrcadle, chce se mi brečet. Nevím, v jakém okamžiku se ve mně vzedmuly takové emoce, ale nelíbí se mi to. Jenom doufám, že to Chase neuvidí. Nechci, aby zaznamenal mou slabost. Nechci, aby mě litoval, protože je to tak hloupé. Je to dobrý člověk, příliš dobrý. A právě proto se vrátil.

Do kosmetické taštičky vhodím pár nejnnutnějších věcí a pak se vrátím do pokoje a přidám je do své tašky. Nabíječka, peněženka... ani ne za pět minut jsem připravená. Ztěžka oddechuju, jako bych byla po maratónu, i když jsem neudělala nic mimořádného.

Zaklepání na dveře mě donutí narovnat se jako struna. Chase bez vyzvání vejde do mého pokoje. V ruce drží tašku a papírový sáček s jídlem. Rozhlédne se po pokoji a pak se jeho pohled zastaví na mně.

„Připravená?“ zeptá se neutrálně.

Takový tón nesnáším. Snažím se ignorovat křeče v dolní části břicha, kvůli němuž mám chuť znovu zvrátit všechno, co jsem snědla, ale nemůžu. Jen přikývnu, popadnu věci a z postele seberu telefon. Na displeji vidím další oznámení, ale nechci se dál stresovat, proto mobil úplně vypnu a zastrčím si ho do kapsy.

Spolu s Chasem sejdu do přízemí. Dům je prázdný a teprve teď si všimnu, že za chvíli budou dvě hodiny. To znamená, že všichni jsou ještě v práci a já jsem prospala půl dne. Panečku.

Nazuju si milované obnošené vansy a pořád na sobě cítím jeho pohled. Když jsem připravená k odchodu, vyjdeme z domu, zamkneme a pak uložíme zavazadla do chevroletu.

„Naučíš se někdy zapínat pásy?“ zavrčí na mě a nastartuje auto.

Vůbec se mi nelíbí, když se mnou takhle mluví. Víím, že jsem si chladné jednání zasloužila. Sakra, divím se, že se se mnou ještě vůbec baví. Chtěla bych umět vypnout city, ale nevím jak. Vůči němu se to zdá nemožné, takže to jediné, co můžu dělat, je předstírat, že je nemám.

„Jedeme za jediným člověkem, kterej vždycky chtěl znát pravdu,“ řekne zničehonic.

Neodpovím. Přesunu pohled na cestu. Za kým jdeme? Kdo to je? Znáím ho? Vzpomenu si na Caroline, ale ta je přece v Manchesteru.

„Zvracelas ještě?“ zeptá se po deseti minutách ticha, které přehlhušuje hudba z rádia.

„Ne,“ odpovím automaticky.

Jsem ráda, protože jsem opravdu unavená. Už jsem neměla co zvracet, takže mi zbývala jenom žluč. Příšerný pocit.

„To je dobře.“

Najednou mi jeho ruka přistane na stehně a moje tělo při tom doteku ztuhne. Cítím, jak se mi uvnitř rozlévá teplo a ochromuje mě. Když jeho palec začne kreslit malé kruhy na látce mých džínů, mám pocit, že každým okamžikem slábnu ještě víc. Proč to dělá? Proč mi tak motá hlavu?

Podívám se na něho, ani na okamžik nespouští oči ze silnice. Každý jeho pohyb je přirozený. Nezdá se, že by se stresoval nebo si své počínání neuvědomoval. Nerozumím mu. Je to chodící rozpor.

„Řekni mi něco o sobě.“ Krátce se na mě zadívá.

Jeho ruka z mého stehna zmizí, aby přeřadila rychlost. Sleduju, jak se vykloní ze sedadla. Po chvíli mi na klíně přistane sáček s jídlem, které jsem nedojedla, a Chaseovy prsty se vracejí na původní místo na mých stehnech.

Vytáhnu burger a hranolky a přestanu myslet na jakékoli povídání. Čím déle jsem s ním, tím větší mám hlad. Dřív jsem tomu nevěnovala pozornost, protože mě stres zevnitř užíral, ale teď je

vedle mě. A když je vedle mě, nebojím se. Neumím to vysvětlit. Cítím se klidně a v bezpečí, když je mi nablízku. Dokonce i za těchto okolností.

„A čím mám začít?“ zeptám se a pak se zakousnu do burgeru. Koutek úst se mu zvedne.

„Nejlíp začátkem,“ řekne, když najíždíme na dálnici.

Uvelebím se na sedadle a olíznu si rty. Opravdu nechápu, kam tenhle rozhovor směřuje, ale budiž. Doufám, že Chase mě nepodezírá, že se chystám lhát, i když bych se nedivila, kdyby ho ta myšlenka napadla.

„Narodila jsem se osmýho listopadu v Santa Monice. Můj otec se jmenuje Terrence a matka Margaret.“ Když vyslovím matčino jméno, ucítím něco zvláštního. Nevím, co si o tom všem mám myslet, zvlášť teď. „Umřela, když mi byly necelý čtyři měsíce. O několik let později se táta znovu oženil. S Natalií. Od té doby ona a Aiden bydlí s náma, i když si už nepamatuju, kdy přesně to bylo.“

„Aiden je její syn?“

„Synovec,“ opravuju ho. Když nic neřekne, pokračuju: „Vlastně nemám moc co říct. Můj život byl poměrně jednoduchý. Chodila jsem do školy, učila se a pak jsem se dala dohromady se svým prvním a jediným klukem, s Natem.“ Když vyslovím jeho jméno, cítím, jak se jeho ruka sevře na mém stehně. „Bylo to fajn a...“

„Uhodil tě,“ připomene.

„Ano. Ale jenom jednou.“

Chase si pro sebe odfrkne.

„Seš hloupá, Lizzy. Vážně ho po něčem takovým obhajuješ?“ povytáhne obočí a adresuje mi lítostivý pohled.

„Já ho ne... dobře, možná máš pravdu. Jsem hloupá.“

„O to nejde. Prostě týpek, kterej vztáhne ruku na ženu, udělá nějaký pitomý fotky a pak je posílá dál, je prostě odpad. Překvapuje mě, že o něm mluvíš tak normálně. Kdybych ho někdy potkal, skončilo by to špatně.“ Jeho hlas je chladný. Nemůžu si pomoci, ale musím reagovat úsměvem, protože je to opravdu milé, že má takový názor. „Seš moc dobrá, Elizabeth,“ řekne tiše a mně se zrychlí tep, když vysloví celé mé jméno.

„Nejsem dobrá. Udělala jsem spoustu špatnejch věcí. Lhala jsem spoustě lidí, zatajila jsem... Dobřej člověk nelže.“ Vložím si do pusy hranolku.

„Někdy prostě nemáme na výběr.“

Neodpovím. To si o tom myslí on? Domnívá se, že jsem neměla na výběr, a proto jsem to udělala? Chtěla bych v daném okamžiku vstoupit do jeho hlavy a pochopit, co se skrývá v jeho mysli. Myslím, že bych byla dost překvapená.

„Dotkl se tě Omar někdy bez tvýho svolení?“ zeptá se najednou a já ztuhnu s rukou ve vzduchu. „Okej,“ řekne po chvíli ticha, které mezi námi zavládlo.

On ví. Samozřejmě že to ví, a já na to nemusím odpovídat. Chase Shaw je inteligentní. Dokáže si dát dvě a dvě dohromady, spojit si fakta nebo vyvodit závěr z mlčení. Toho jsem si všimla už dávno. Od začátku se od svých kamarádů lišil. *Tichý pozorovatel usilovně chránící všechny ženy na tomto světě.* Chase Shaw je příliš dobrý pro tento svět.

* * *

Dívám se na budovu z červených cihel. Má šikmou černou střechu a okenice. V zahradě se k životu probouzejí rostliny a stěny domu pokrývá bujný zelený břečtan. Připomíná mi to hobití chaloupku, ačkoliv kdybych se na to kohokoliv zeptala, nikoho by to pravděpodobně ani nenapadlo. Jestli jde o přirovnání, jsem na ně každopádně levá. Dům vypadá kouzelně.

Otočím hlavu k Chaseovi, který stojí vedle mě. Zamyšleně si prohlíží výhled před námi. V ruce drží tašky. Před chvílí jsme se chytili kvůli tomu, jestli si tu svoji ženu nést sama. On si však postavil hlavu, a tak jsem nakonec šla nalehko.

Cesta do města Bangor nám trvala téměř dvě hodiny. Kromě povídání o mně jsme toho moc nenamluvili, protože jsem usnula. Často se mi to stává, když někam jedu. Nedokážu se ovládnout.

„Co je to za místo?“ zeptám se, protože opravdu nechápu, co tady děláme.

„Pojď“, přejde mou otázku a vykročí dopředu.

Chaseovo chování mě mírně děsí. Jeho klid mě zabíjí. On je přehnaně v pohodě, není možné, aby se někdo takhle choval. Navíc mě odvezl skoro osmdesát mil od Crosby. Proč jsme z Crosby jeli skoro osmdesát mil?

Rozhlédnu se kolem sebe. I když je teprve začátek března, už je tu zeleno. V budoucnu bych rozhodně mohla žít na takovém místě. Líbí se mi tady.

Chase si přehodí zavazadla z jedné ruce a druhou zmáčkne zvoněk, který se automaticky rozezní uvnitř domu. Adresuje mi poslední pohled. Na druhé straně zaslechnu šramot, pak zvuk otáčení klíčem a jen o vteřinu později se ve dveřích objeví...

„Ahoj Gerarde“, řekne Chase.

Ztuhnu.

Je to Gerard. Muž, který mi na letišti pomáhal s kufry. Ten, kterého jsem viděla na kamerovém záznamu před domem Shawových. To on mi přinesl ty dopisy. Co tady děláme? Proč jsme tady? Kdo to je?

„Čekal jsem vás“, usměje se a změří si Chase od hlavy až k patě a pak mě.

No, já tebe tak úplně ne, pomyslí si.

Naše pohledy se setkají. Gerard má modré oči. Je šedovlasý a shrbený. Všimnu si spousty vrásek na jeho tváři. Na sobě má hnědé kalhoty a svetr stejné barvy. Vypadá normálně, neškodně, přesně tak, jak jsem si ho zapamatovala z našeho setkání, když jsem přistála v Liverpoolu. Takže kdo je Gerard a proč na nás čekal?

Polknu knedlík v krku a snažím se ovládnout zmatek, do něhož jsem během vteřiny upadla. Doručovatel dopisů zná Chase. Jsme na místě, kde žije jediný člověk, který vždycky chtěl znát pravdu. On je ten člověk? Je to on, kdo chtěl, abychom odkryli všechny karty? Mám spoustu otázek, ale žádnou z nich neřeknu nahlas, protože jsem v příliš velkém šoku.

Tohle je Gerard. On zná Chase. To je on. Ach bože.

„Chase! Chlapče můj!“ Zpoza mužových zad ke mně dolehne líbezný ženský hlas a jen o chvíli později uvidím ženu, která je o něco

menší než já. Je stejně shrbená jako Gerard, její vlasy jsou stejně tak šedivé, má je sepnuté do dokonalého drdolu a její líčení je pečlivé a jemné. Vypadá jako milá stará dáma, se kterou bych se ráda dala do hovoru na autobusové zastávce. Je to snad...

„Ahoj babičko.“ Na jeho rtech se objeví lehký úsměv. Sevře starou paní v objetí a setrvávají takhle několik vteřin. Nevím, nejsem si jistá, protože už podruhé za tu krátkou dobu ztuhnu.

Jsmo v Bangoru. V domě Chaseovy babičky. Tohle je Theresa, žena, o níž mi Josephine jednou vyprávěla. Tohle je její máma.

„To je od tebe hezké, že jsi konečně přivedl Elizabeth.“ Zele-
nooká žena se na mě podívá s vřelým úsměvem. „Jako by Margaret z oka vypadla...“

Při těch slovech opět ztuhnu.

„Dobrý den.“

Když promluví, žena mě pevně obejmě.

„Pojďte dovnitř, děti, protože je tu zima,“ řekne a ustoupí do hloubi domu.

Podívám se na Chase, který mě pustí ve dveřích. Udělám pár kroků dopředu a postavím se ke stěně vedle dveří do nějaké místnosti. Chodba je laděna v hnědé a červené barvě. Je tu dubový nábytek, věšák na oblečení a křeslo.

Chase si sundává boty, aniž by se k nim předklonil, proto ho následuji, jen s tím rozdílem, že to udělám normálně. Odložím boty do kouta a jdu za ním. Čeká na mě ve dveřích do (jak se zanedlouho ukáže) obývacího pokoje. Je zařízený ve starobylém stylu. Převládá v něm špinavě zelená barva. Nemyslela jsem si, že by taková barva mohla dodat interiéru na útulnosti. Ale mylila jsem se. Spolu s Chasem se posadíme na pohovku s květinovým vzorem. On se rozhlédne po místnosti a pak se jeho pohled zastaví na mně. S lhotejností vepsanou ve tváři položí ruku na opěradlo za mou hlavou.

„Co je nového, Chasi?“ začne Gerard.

Slyším zvuk šálek cinkajících o sebe a hvízdání konvice.

„Kromě toho, že jsem se dozvěděl o mámině falešný smrti? Mám se celkově ukrutně skvěle, a ty?“

Muž sedící naproti nám si těžce povzdechne. Ta slova nijak nekomentuje. Krátce nato vejde do obývacího pokoje Theresa. Na stůl položí tác a podá nám šálky s horkým čajem.

„Vlastně jsem se nezeptala, co chcete, ale když už jsem ten čaj uvařila, tak se nešklebte a vypijte ho,“ usmje se žena a posadí se do křesla. Dobrá, asi už vím, po kom má Chase takovou povahu. „Josephine mi volala, že už to víte, takže předpokládám, že právě to je důvodem vaší návštěvy?“ poznamenala a podívala se na nás oba.

No, ráda bych odpověděla, ale nemám nejmenší tušení, protože Chase mi nic neřekl.

„No a kvůli čemu jinému?“ arogantně zakoulí očima a Theresa hned po něm.

Ach jo, je to divné.

Rozhostí se ticho. Sleduju, jak si žena nasype do šálku tři lžičky cukru a líně je zamíchá. Zato Gerard si mě zvědavě prohlíží. Tu a tam na Chase mrkne. Vidím, jak mu na rtech bloudí úsměv. O něčem intenzivně přemýšlí, pak se natáhne pro svůj čaj.

„Vidíš to?“ Muž se podívá na Theresu. Kývne hlavou k nám. Ženin pohled opět spočine na nás dvou. „Mám pocit, jako bychom se vrátili v čase.“ Tiše se zasměje.

„Ano, taky mě to napadlo,“ řekne a zakryje si ústa šálkem.

Připadám si neviditelná, když spolu takhle mluví. Je to dost nepříjemné, protože nevím, o co jde.

„Jenom nám velice připomínáte jednu dvojici přátel, kteří takto obvykle sedávali,“ vysvětlí, jako by mi četla myšlenky.

„Margaret Smithová a Dominic Warren si nikdy nedělali hlavu z toho, co si o jejich chování myslí ostatní. Byli jako staré dobré manželství,“ dodá Gerard.

„Právě proto je tvoje máma mrtvá, Elizo.“

Chase vedle mě při babiččiných slovech ztuhne. Já taky. Najednou pohovka už není tak pohodlná jako předtím.

„Chceme znát pravdu.“ Chaseův hlas je opět chladný a lhotejný.

„A taky ji dostanete.“ Žena pokrčí rameny a pak vstane. Přistoupí ke komodě, v níž něco hledá. „Dobře víš, Chasi, že jsem ji vždycky

chtěla. Jsi inteligentní chlapec. Tušila jsem, že po tom všem přijedeš právě sem," řekne a o chvíli později se vrátí na své místo s albem.

Mám pocit, že všechno, co se teď děje, je jenom zlý sen, z něhož se brzy probudíme. Nemám ponětí, jak si oba dokážeme zachovat klid, když všechno kolem nás hoří.

Theresa vytáhne fotografii, kterou položí před nás na stůl. Fotografie je úplně stejná jako ta, kterou jsem dostala před několika týdny. Margaret má na sobě krásné červené šaty a vlasy sepnuté do dokonalého drdolu.

„*Manus manum lavat*," řekne žena tiše, já to však zachytím a zvednu hlavu. „Ruka ruku myje. Právě tato slova byla v prvním dopise. Je to tak, Elizo?" zeptá se a zvedne obočí.

„Jakej dopis?" vloží se do toho Chase.

Srdce mi bije nerovnoměrně. To ona je poslala. Ona ta slova napsala.

„Josephine a Terrence mi přikázali mlčet a neříkat ti pravdu..., ale o Elizabeth se nezmínili," usměje se a já v jejích očích vidím zvláštní jiskry.

Podívám se na Chase. Není naštvaný ani zklamaný. Spíš lhostejný. Nesnáším to, protože netuším, co se mu honí hlavou, a já bych to tak moc chtěla vědět.

„Každopádně..." Theresa se rukama plácne do stehů a strhne naši pozornost, „Margaret a Dominic se poznali jako děti. Neznám podrobnosti jejich vztahu, ale vím, že si vždycky byli blízcí. Dominic a moje dcera, tvoje matka, se seznámili, když byli ještě na střední. Lorraine se do něho bláznivě zamilovala. Osobně jsem ho nikdy nemusela. Tvůj otec se teď nejspíš obrací v hrobě kvůli tomu, co říkám, ale v mých očích byl a vždycky bude hajzl." Její čelist se sevře, když se na nás podívá.

Můj pohled padne na Gerarda, který nás dva mlčky pozoruje.

„V určitém okamžiku jsem se dozvěděla, že Lorraine je těhotná. Zuřila jsem, ale chtěla jsem, aby se vzali. Nebyla to doba, kdy bylo běžné být svobodnou matkou. Dominic souhlasil, že si ji vezme, a musím uznat, že se mu několik let dařilo celkem dobře. Lorraine byla šťastná, všechno vypadalo dobře. Problém byl v tom, že tvůj

otec byl vždycky chamtivý a sobecký. Právě tyto vlastnosti vedly k jeho konci. Hamižnost a láska k Margaret.“

Mám pocit, že se mi z tváře vytratila všechna barva. Opět ničemu nerozumím.

„Dominic zkrachoval.“ Zopakuje přesně ta samá slova, která jsem slyšela říkat Josephine, když jsme se vracely z Chawtonu. „Byl však příliš hrdý, než aby to přiznal. Taký žártil na Terrence, tvého otce, kterému se už jako právníkovi dařilo docela dobře,“ řekne s jistým znechucením. „Dominic Warren nechtěl vypadat jako nula, a tak se vydal do kasina, kde začal hrát.“

Podívám se na Chase, který babiččina slova napjatě hltá. Je ne-vzrušený, i když si myslím, že prožívá opravdový zmatek.

„Prohrál všechno, co měl, a tehdy narazil na muže jménem Frank. Myslím, že víš, o kom mluvím, Elizo.“ Žena se na mě podívá a já ztuhnu. Cítím na sobě Chaseův pohled, ale nedokážu ho opětovat, protože mě při zmínce o Franku Rumelim mrazí. „Dominic Warren uzavřel pakt s ďáblem. Začal pro toho muže pracovat. A tehdy se znovu ozvala jeho chamtivost. Frank mu důvěřoval a on toho využil. Někdo si však uvědomil, že Dominic není upřímný. Ten člověk chtěl tvého otce udat, ale on... on ho zabil. Jen aby se vyhnul odhalení.“

Probaha...

„Frank jednal okamžitě a velmi rychle našel viníka. Čtrnáctého února tisíc devět set devadesát osm...“

To je den, kdy zemřela moje máma, vzpomenu si.

„... Lorraine vzala děti z domu a odešla za jedinou osobou, která měla na Dominica vliv.“

„Za mou mámou.“

Theresa se na mě smutně usměje. Mám pocit, že něco uvnitř mě zemřelo. Nevím, jestli chci slyšet konec příběhu.

„Toho dne šla Margaret za Dominicem, aby si s ním promluvila. Neznám podrobnosti, ale ti lidé je pravděpodobně zastihli v jejich domě. Dominic zavraždil Frankova příbuzného a ten se rozhodl zasadit mu stejnou ránu. Oko za oko, zub za zub.“ Když o tom mluví, její hlas se třese. Už asi vím, co přijde. Mysleli si... spletli si Margaret s Lorraine.

V místnosti se rozhostí ticho. Tupě zírám před sebe a nedokážu ze sebe vydat ani slovo. Margaret nezemřela při autonehodě. Nesrazil ji opilý řidič. *Jen by mě zajímalo, kdo tentokrát skončí s kulkou v hlavě a kdo si hodí provaz,* vybaví se mi Omarova slova.

Článek. V dalším dopise od Theresy byl článek. Psalo se v něm o vraždě. O ženě, která zavraždila milenku svého manžela. Nyní si na to vzpomínám. Ta milenka byla moje matka...

„A co mí rodiče?“ zeptá se Chase a přeruší můj údiv. Jeho hlas je jiný než ten, který jsem slyšela před chvílí.

Theresa se nervózně rozhlédne po místnosti. Ruce se jí třesou. Obrátí další stránku alba a upře pohled na něco, co my nevidíme. Vysune další list a položí ho vedle Margaretiny fotografie.

Článek.

Chase se nakloní, aby si ho přečetl. Já se ani nehnu. Nemusím ho číst. Vím, co se v něm píše.

„Dominic neunesl Margaretinu smrt a o chvíli později se oběsil.“

Frankovi muži rychle pochopili, že zabili špatnou ženu. Když se Lorraine vrátila domů, našla na místě činu dvě mrtvá těla. Frank zahladil všechny stopy a nechal z vraždy obvinít mou dceru. Kamery zaznamenaly, jak jde na místo činu. Bylo tam také několik zfalšovaných důkazů. Margaretina smrt mu nestačila.

„Kde je teď? Moje... Lorraine?“

„Zbláznila se, synku.“

Mám pocit, jako by mi někdo odřízl přívod vzduchu. Nedokážu rozumně myslet. Ona zešílela. Moje matka zemřela nešťastnou náhodou. Ne, ne, ne. To není možné.

„Stalo se to během procesu. Tvůj otec, Terrence, se navzdory tomu, že se po Margaretině smrti zhroutil, jejího případu ujal. Nechtěl, aby šla do vězení za něco, co neudělala. Bohužel neměl čas její nevinu dokázat, protože moje dcera se mezitím zbláznila. Psychicky to všechno, co se stalo, nezvládla,“ řekne rozrušeně. „Než k tomu došlo, o něco nás požádala.“ Odmlčí se a pozorně sleduje Chaseovu reakci. „Požádala nás, abychom tebe a tvého bratra Aideny rozdělili a předali vás do péče jejich sester Natalie a Josephine.“

Sestrám. Natalie a Josephine jsou sestry. Chase a Aiden jsou bratři. Bratři. Sestry. Ach bože.

„Aiden už byl velký chlapec. Víceméně chápal, co se děje, ale ty ne. Nebyly ti ještě ani dva roky, proto Lorraine nařídila, aby tě odvezli co nejdál a nikdy nemluvili o tom, co se stalo v osmadesátém. Chtěla pro tebe to nejlepší. Doufala, že se věci nakonec vyřeší a ty se k ní vrátíš, ale nestalo se to. Skončila v ústavu a Frank Rumeli se obrátil na toho, kdo v tom všem hrál významnou roli. Na Terrence Parkera.“

Aiden to celou tu dobu věděl...

„Frank požadoval zaplacení dluhů, které u něho Dominic měl. Stále netuším, o jak velkou částku jde, protože Terrence o ní mlčí, ale asi musela být velká, když ji Elizabeth splácí ještě dnes.“ Její pohled padne na mě.

Můj otec nikdy nebyl zadlužený. On ne. Splácel dluhy Chaseova otce. Muže, kvůli kterému zemřela moje matka.

„Tvůj otec zničil dvě ženy, které miloval k zbláznění, a nevinnou Lizzy udělal nešťastnou,“ řekne Theresa a mezi námi se rozhostí ticho.

Matka zemřela, protože si ji spletli. Spletli si ji s matkou Chase a Aiden. Chaseovu a Aidenovu mámu namočili do vraždy a ona to psychicky neunesla. Josephine a Natalie se postaraly o chlapce a otec vzal na svá bedra dluhy Dominica Warrena. V domněnání, že chráním zadluženého otce, jsem se provdala za Omara, ale ve skutečnosti to nebyl můj otec, koho jsem zachraňovala. Z nějakého důvodu vzal na sebe všechnu špínu, kterou po sobě Dominic Warren zanechal, když se oběsil. Je toho na mě moc.

Podívám se na Chase, který na babičku jen zírá. Vypadá jako socha. Žádné emoce, žádný pohyb ani známky života. Jako by tam vůbec nebyl.

„To, co se píše v článku, není pravda,“ pronese náhle Gerard. „Tisk píše o údajném románcu mezi Margaret a Dominicem, ale nic takového se nestalo. Fotka, kterou jsi dostala jako poslední, je z Vánoc. Strávili jste je všichni pohromadě. Ty, Chase, Aiden a vaši rodiče.“